

7. szám.
Február 13-kán 1869.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetést ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt., és 3 óra 1 frt 50 kr. —
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrsnál.
Kiadó-hivatal: Pest, barátok tere 7-ik sz. Hirdetések díja: 1 hasábos petsítor 7. kr.

XX. kötet.

A Szózat

lefordítva gyászmagyarrá.

Jobb pártnak rendületlenül
Légy hive gyászmagyar!
Bölcsed itt, majdan zsirod is,
Sa „fátyol,” mely takar!

Te kívüléd itt sekinek
Nincsen számára hely,
Alkotmány: provisorium:
Ott élned, laknod kell.

Ez a föld, melyen annyiszor
Apáid bora folyt,
Hol minden restoráció
Egy ezrest elpakolt.

Itt küzdtenek borért a hős
Kortések hadai,
Itt törtek össze poharat
Tyukodnak botjai.

Ittasság! Itten hordozák
Sáros zászlóidat,
S elhulltanak leg**jobb**jaink
Hosszu asztal alatt.

És anynyi köpeny-forgatás
S színváltozás után
Ha senki meg nem élhet is,
Mink élünk a hazán.

S népek hazája, egységes
Osztrák birodalom,
Husz évi hizelgés kiált
„Tányérod hadd nyalom!”

Az nem lehet, hogy anynyi toll
Hiába annyit irt,
Hogy stempli, accis és trafik,
Ne legyen approbirt.

Az nem lehet, hogy ispán, pap,
Gróf, főtiszt, pressbüró.
Hiába korteskedjenek, —
S hát a sok főbiró?

Még jöni kell, még jöni fog
A muszka, ki után
Vezetni egykor küldeténk,
Vezetjük újra tán.

Vagy menni fog, ha menni kell
A miniszterium,
S utána jön vagy Tiszapárt,
Vagy provisorium.

Már így is, úgy is penziót
Nekünk adni muszáj.
Bár kigyót békát kiabál
Ránk sok nagy torku száj.

Légy hive rendületlenül
A jobbnak, gyászmagyar!
Ez osztja most a hivatalt
S nyugdíjba ez takar.

Rajtad kívül itt senkinek
Nincsen számára hely,
Légy nagy számár, vagy kis számár
Hivatalt kapnod kell.

K—s. M—n.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Soha iletemben anyi templomba nem jártam, mind most. Ha esik utamba romai papista templom, aba misemondast vígig varakozok, is ot maradok, mig papot le nem vetköztetnek, is oda tirtbetyülök töbiekel sorba, is szorongatok olvasot kebelemhez. — Ha pedig kerülök kalomista helyre, beülök kathedrával szembe, is a hogy torkom engedi, inekelem velük: „pürülj uram pürlüimmel; harcsoj ellenjelültemmel!“ ineket hoszabbra kinyujtok, mint maga kantor, is mig tiszteletes hoszu pridikacziot elmongya, magam izs engedek töbi presbyterekel egy sorban buzgosag altal magamat elnyomatni. — Mikor aztan racz papal tanalkozok, nines ra eset, hogy kezet ne csokolyak neki, is ha kirdez tülem Februarius 10-ikin, mikor gyüvök megin vissza? felelem neki, holnap utan Januar 30-ikan; inen megtud, hogy o-kalendarium szerint gondolkozok. — De mar a

hun l veranus helysigbe tivelyedem, ot realizs bizonyítványokhoz kel folyamodni: meglatogatok iskolakat; lutyeranus mint szereti rajzolnyi; azok között kioztok sok plajbaszt, meg gumilasztikumot; azotan menyek templomjaba. — Azonkivül valahany zsidolakadalom, temetis vagyon, aba mindenikbe elmegyek; is vigyazok, hogy kalapot le ne talyajam venyi fejemről templomba.

S ez így megy, mig csak választasoknak vige nem lesz.

Hjaj, kedvezs barátom uram! Könnyü Spanyolorszagba, Franciaországba jezsuitanak lenyi; a hun csak egyfile jezsuitanak kel lenyi. De a hun ötfile uralkodó valázs van, aztan egyfile kipviselőjelültnek mind az ötfilenek buzgo proselytajanak lenyi. A nem bolondsag.

Csak ezzer ateshesem ezeken a „keresztjáró heteken;“ fogadast teszok, hogy három esztendeig penitencziabul leszem — nazarinus.

Tallérossy Zebulon.

Lügewakker levelei.

Bizonyosan megmondhatom önnek, hogy az egy millió porosz tallér már megérkezett. Pesten magát Bismarkot fogják Deák ellen fölléptetni. Az ellenzéki lapok ez idő óta egymás közt tett titkos egyezés szerint mind a porosz színekkel jelennek meg (fekete-fehér). A kormány ezen manoeuvrekkal szemben azt határozta, hogy a jövő választásoknál mind azok,

kik az ő jelöltjeire szavaznak, fel lesznek mentve az adótól s azoknak az adója a baloldali jelöltek választóira fog átiratni. Ez sikeres rendszabály lesz, sokan elhiszik.

Egyébiránt nagy szegénységre mutat a magyaroknál, hogy Pesten egyetlen egy magyar jelöltet sem birnak fölléptetni. Deák, mint tudva van deák, tehát nem magyar, azután jön

egy örmény, egy zsidó, két Móhr, egy török, egy bolgár, egy olaszországi s plane egy amerikai. — S még ők akarnak parancsolni.

Itt mindenki fél az (stromállapottól; Andrásynak a Pestfelé néző ablakait már kezdik

berakni és ágyukkal felszerelni. A mult héten elővigyázatból, nehogy az esetleges hombáztás alkalmával az akadémia palotája felgyujtasék, előre leégették a tetejét.

Barabás Lügewakker.

Adomák.

Elmegy a sarkadi atyafi a szalontai doktorhoz, s egy begöngyölt gyerekekre mutatva így szól:

— Tessék megvizitálni ezt a gyereket, nagyon fáj ám ennek a szája, s tessék neki valami jófélélt rescribálni. Kentünk már ezt czirussal, szélfelhó balzsammal még se használt. Hátha kigyelmed tudna ellene valamit.

Megnézi a doktor a gyermek száját, de biz azt tökéletes épnek s egészségesnek találta. Csak a délben evett szilvaiztól volt egy kicsit a széle piszkos.

— Nincs ennek atyafi semmi baja. Olyan szája van ennek a gyermeknek, mint a parancsolat.

— Hej dehogy nincs, uram! de még nagyon is fájlalja a száját a lelkem.

Ujra megvizsgálja a doktor a kórosnak nevezett száját mindenféle ki és benéző tükörrel, de biz ott nem mutat a tükör se bajt, a hol minden egészséges.

— Nincs ennek földi, semmi baja.

Erősen megnézi az ember gyermekét, s azután az orvosra tekintve felkiált:

— No lássa doktor uram! csak ilyen asszony az az én feleségem! lám most is az egészséges gyermeket pakolta be az egészségtelen helyett! Persze, kogy ennek semmi baja; hiszen Julis a beteg, az meg otthon maradt, Sarkadon.

Rendel a h...i doktor az előtte álló betegnek:

— No hát ezt a hánytatót, a mit rendeltem vegye be kend háromszorra. Majd meglássa kend hogy használ.

— Meg is köszönöm alázatosan.

Két nap mulva megjelenik a beteg.

— No hát használt az orvosság?

— Nem használt biz a téns uram, de nem kigyelmed hibája, hanem a magamé, mert nem volt elég erős a természetem. A mint egyszer kihánytam, csak bevetem ujra, hanem harmadszorra nincs az az erő hatalom, a mely bevétesse velem. Inkább leszek beteg.

A jobboldali választó comité elnöksége gr. Festetics miniszterhez.

Kegyelmes ur!

Most olvassuk schwartz auf gelb, hogy Nagyváradon egy olyan asszonyt fedeztek fel, a kinek a szive a jobb oldalon van.

Ime a baloldal legfőbb argumentumuma tönkre van téve. A természet maga is kezünkre játszik.

Persze ez a jobb oldali szív a baloldali szivek számához képest roppant min ritásban van.

Bőrünkben álló kötelességünknek ismerjük tehát excadát gyöngéden figyelmeztetni, sziveskednék ezen jobboldali szívü asszonyságot nemeslevéllel és valami nőnemü érdemrenddel ellátni.

Igy talán e nemes példa több követőkre talál.

Pest, febr. 12. 1868.

gr. Antalfy Szápár,
kortes-elnök.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

— — Mondtam én mindig, hogy csak nincs párja ezeknek a városi képviselőknek. (Ugyan már mért?) Hát nézd no: Simon Flórent Pestvárosának tegnapi közgyűlésén azt indítványozza, hogy azt a tüzet, a mi az akademiában ez előtt egy két héttel kiűtött, el kell oltani.

— — Négy derék magyar mágnás, a kik már eddig megérdemelték volna, hogy a mennyországba jussanak, péterfilléreket gyűjtenek egy keresztre, a mit a pápának fognak átadni Magyarország nevében. Erre aztán elmondhatja Magyarország, hogy vicem pro vice.

— — Nézd már anyjuk! Akadt már egy asszony, a kinek a szive a *jobb oldalon* van. (Tehát még is van valakinek szive a jobb oldalon!)

Választás előtt.

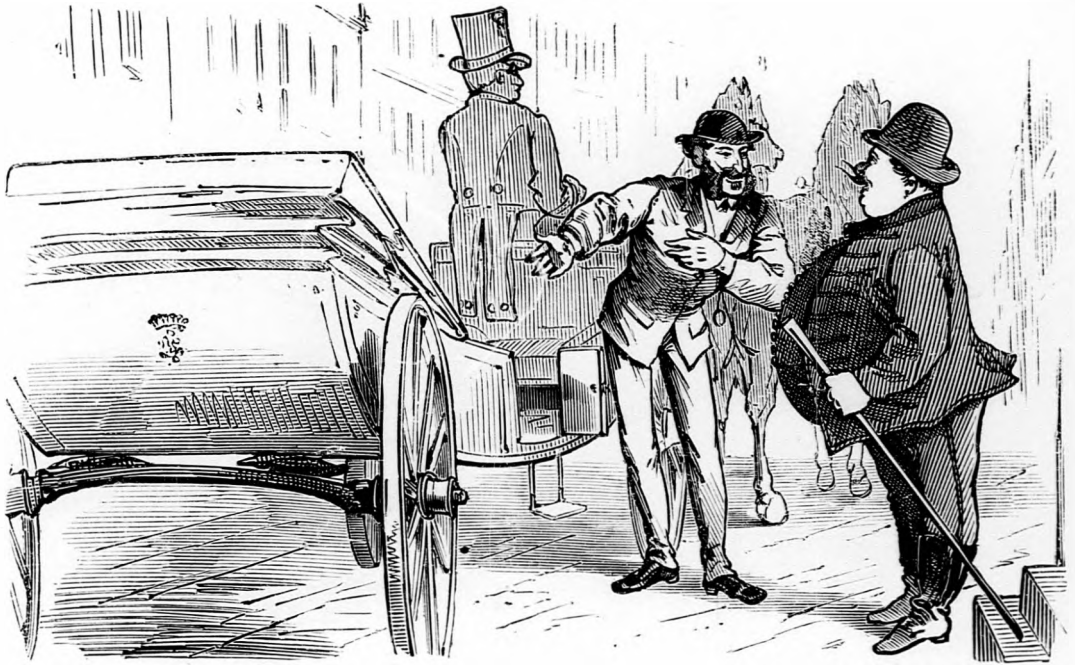
Itt van a tárczám. Kölesön belőle, a mennyi szükséges. Ne kímélje a pénzt. A hol ez volt, vannak több is. Csak iparkodjék mentül több jó barátot szerezni. Maga goldener Junge.

Választás után.

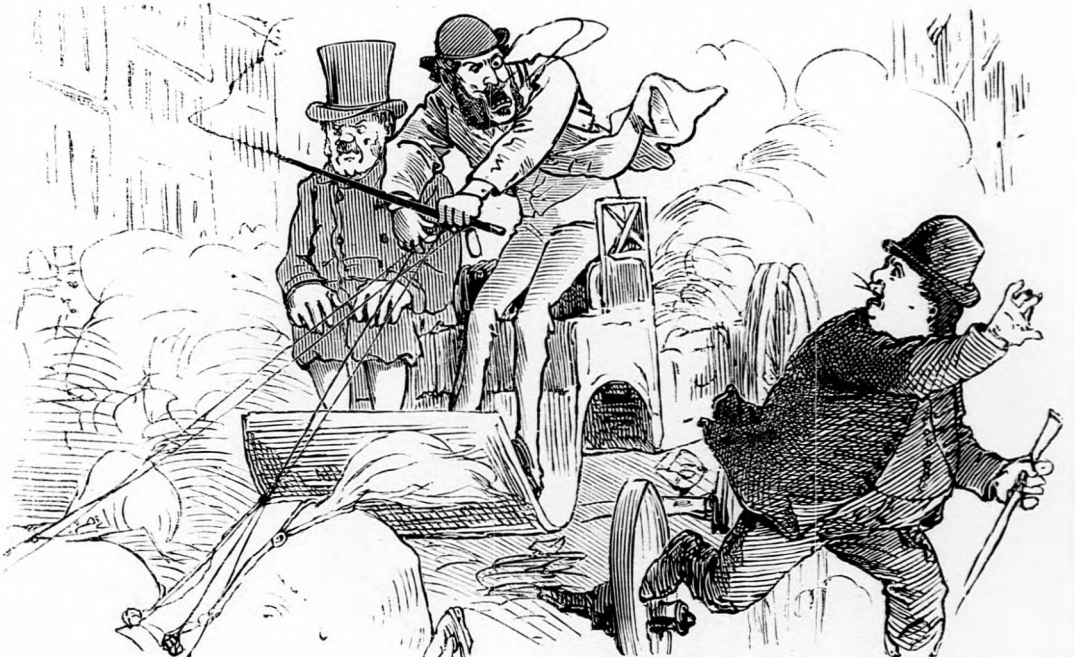
Micsoda? Már megint tiz forintot akar előlegezni? Nem előre van e már a jövő hónappal? Takarodjék előlem! Maga lump.

Választás előtt.

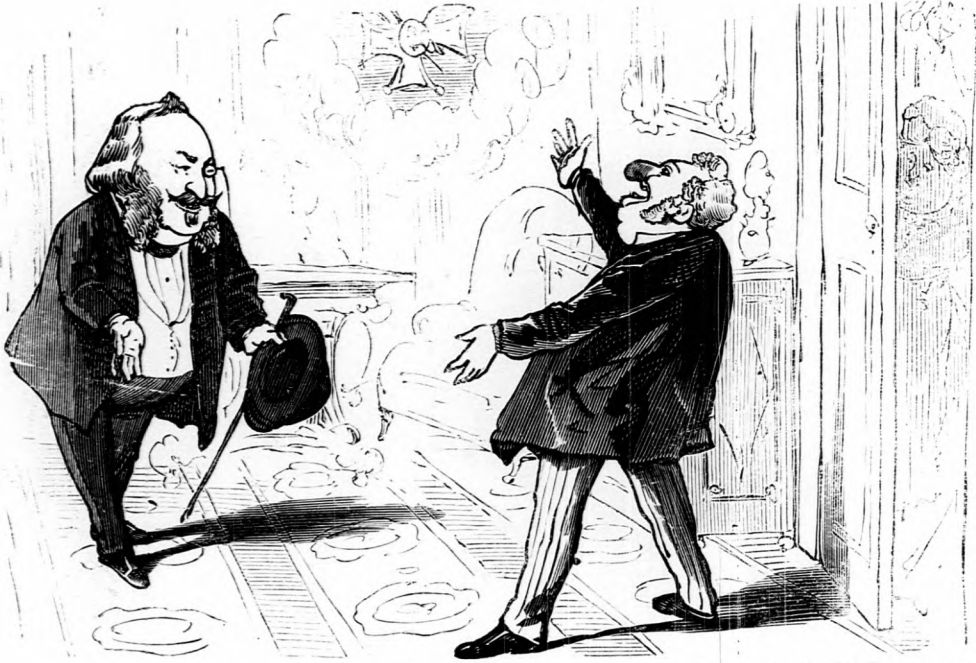
Oh, kérem, megnem engedhetem, hogy én üljek jobbról. Ilyen derék tekintélyes polgártárs mellett!
Önök kell jobbra ülni!

Választás után.

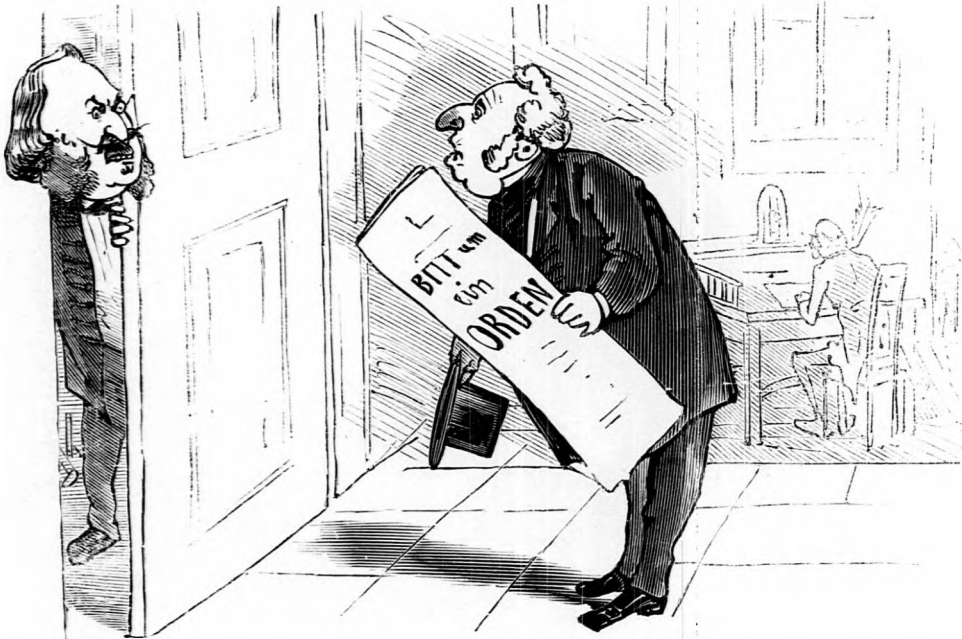
Sakrischer Filiszter! Nem tudsz frissen félreugrani, mikor hallod, hogy: „háó!”

Választás előtt.

Kivántam önnél tiszteletemet tenni; fogadja baráti kézzorításomat. Lehetek szerencsés ő nagyságánál is bemutathatni udvarló hódolatomat?

Választás után.

„Nem vagyok idehaza!”

Választás előtt.

Igyál kedves hazámfia, kebelbarátom, pecsételjük meg a honfiai barátság csókjával e felejthetlen napot. Kell e magyar dohány? tartsd a pipádat majd megtöltöm!

Választás után.

Ahán, paraszt, rajta kaptalak ugye, hogy finanszírozatlan bort iszol megint: hát oda hátul mit rejtgetsz? mi van a pipádban? No megállj paraszt! Majd adok én neked Befundot!

Vita mortuorum in memoria vivorum posita est.

A mult század utolsó negyedében, egy n. k... gi szegénysorsu pár a debreczeni főiskolába küldé jó elmeű fiát, becsületes nevén Szél Gáspárt, tanulmányait folytatni.

Hősünk a kis Szél Gáspár, már vidéki elemi iskolás korában kitüntette magát költészetrei hajlama által. Rögtönözve megénekelte tanulótársait s mindent, mit játékaik keretében dalra méltónak talált.

Szép reményekben ringatta az egyszerű apa magát, s ha tudott volna latinul: bizonyosan ekként kiáltott volna fel: „Tu Marcellus eris.“

A főiskolában is hamar ismeretes lett Szél Gáspár, s bár szolgálgyermek, vulgó mendikás volt: nem a számpadon ült, hanem az első kitűnök közt foglalt helyet.

De térjünk már fénykorára. Ez a fénykor akkor brillirozott rá, mikor a költészetet tanulmányozta. Hirneve kihatótt az iskola szűk falai közül a debreczeni nagy piacra is. Ismerte őt mindenik kofa, ki az akkori világhírű víztelen nagyhidon pereczet, bélest, pattogatót kukoriczát, hámozott vízi-sulymot, zsendiczét, parázs édes vastag széles tökök, s más efféléket árulgatott. Ismerte ám, mert e jóféle gyomorzikkékért dicsőítő dalaiban oly ifjává széppé tatarozta ki a legvénebb kofát is, a milyen még tizenhat éves korában sem volt. Hja! könnyű volt még akkor a költőnek boldogulni, mert oly ritka volt a poéta, mint a fehér holló! Más idők, más hölgyek! Már ma „sem sonka, sem leány!“ még a „szalon képességet“ is elperelik a költőt!

Nem ér ez a sok beszéd egy ütöt taplót se! Ki a medvével! Üssük fel a mohos krónikát!

A 17...-ik év december hava 6-ra retiráljunk vissza egy tengeri rák izmos hátán.

Vajjon, hova viszi most az irhát Szél Gáspár szolgálaur, a kollégiumnak grádiés alatti kis kamrájából?

Ne kérdeje ezt én tölem a jámbor olvasó! Hát nem tudja, hogy december hó 6-án a mult században is Miklós-napját ünnepelte az alkotmányos magyar ember? Azt is tudhatja pedig, ha megmondom, hogy akkor S...y Miklós ur volt a debreczeni főiskola hit-tanára, vagy értelmesebben kimagyarázva: theologiae professora.

Derek egy tudományos férfit volt; isten nyugosztalja becsületes hamvait a czepléd- vagy hatvan-utcai sirkerében! Ha derek ember volt: bizonyosan ismerte Szél Gáspárt; sőt nem csak ismerte, hanem pártfogója is volt a már feldicsért notabilitásnak.

Háláját akarván leróni hősünk az öreg tanár iránt, mihelyt nyolczat vert a mondott nap reggelén a veres torony órakalapácsa az öreg Rákoczy-féle hatvan mázsás harangra: Miklós napját köszönteni indult el. Előre elkészítette tisztelő versét, — be is tanulta azt; de oh végtetek: midőn tanárja szobájába benyitott, azt még ágyában találta, s annyira, zavarba jött, mikor az öreg S...y Miklós ur tisztos ősz fejét a dunyha alól feléje kidugta, hogy emlékezet-hinárjából, nem tudta kihuzgálni a köszöntő verszet leszurkolt indáit. Mit tudott hát tenni? Hirtelen elgondolta magában, hogy a lángész sosem csal, s ekként rögtönzött:

Tollas Habakuk!
Miklós-napja: kukk!
Versem három sukk.

E rögtönzést, rögtönzés követte; de nem rimekel, hanem azon súlyos nádpálczával melyet az öreg ur még akadémikus korában Heidelbergában vásárolt. Hijában orditozott Szél Gáspár ekként:

Jaj a hátam! jaj a hátam
Oda van!
Clarissime, ne bántsa oly
Csufoosan!

Kérem szeretettel a jámbor olvasót: rá ne fogja Szél Gáspárra, hogy e jeremiádot Petőfőtől orozta; mert az én adoma-hűsöm a nagy költőnél félszázaddal is korábban szerepelt. Azt se mondja pedig: lehetlen hogy kadenciára tudott volna jajgatni. Hogy is ne! Hát Ovid mikor apja a veselesért verte, nem ekként jajgatott-e?

Jaj, jaj kedves apám! nem verselek én soha többé.

Se jaj, ha Szél Gáspár felebarátunk még csak ütleget kapott volna! Még azon napon t. i. Miklós napján utifüvet kötöttek szegénynek a talpára s ő bus elégiákat sohajtozva tért vissza az apai házhoz K... re.

Megsajálta a bimbóiban letört virág sorsát a helybeli előljáróság, s minthogy épen ürülésben volt a harangozóság, hogy a jeles tehetség zsirjába ne fuladjon: e magas állomásba behelyezték. Valószínűleg ekként elmélkedtek: folytassa pályáját a szép művészet terén, ha a költészet neki érdemlett koszoru helyett tövis koronát adott majd kipótolja a zene; ugy is a zenészet és költészet éker-testvérek egymással.

(Vége köv.)

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Országrút 18. sz. 2-ik emelet.)

Pest. 1869. Nyomt. az „Athenaeum“ nyomdájában.

(Barátok tere 7. szám.)

Bajrójja: Jankó. — Metszei: Falak.